

De overlever

De O'Malley-serie bestaat uit:

De overlever

De bemiddelaar

De beschermer

De waarheidszoeker

De strijder

De heelmeester

De redder

Jennifer

De O'MALLEY-SERIE • DEEL 0
OVERLEVER

D E E H E N D E R S O N

De overlever

Dee Henderson

Oorspronkelijk verschenen in de Verenigde Staten onder de titel:

Danger in the Shadows, door Dee Henderson

Copyright ©1999, 2002 Dee Henderson. Alle rechten voorbehouden.

Nederlandse editie ©2026 Scholten Uitgeverij B.V., met toestemming van Tyndale House Publishers. Alle rechten voorbehouden.

Vertaling: E. Krikke

Volledig herzien voor deze uitgave door Scholten Uitgeverij

Omslag: GRAVUS

Binnenwerk: Gewoon Geertje

Eerste druk, september 2026

ISBN: 9789083733128

NUR: 341

www.scholtenuitgeverij.nl

info@scholtenuitgeverij.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Daarnaast mag geen enkel deel van deze uitgave worden gebruikt voor het trainen of ontwikkelen van systemen voor kunstmatige intelligentie zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Vrees niet, want Ik ben met u;
zie niet angstig rond, want Ik ben uw God.
Ik sterk u, ook help Ik u,
ook ondersteun Ik u met mijn heilrijke rechterhand.*

Jesaja 41:10

1

Het zomerse onweer deed de nachtelijke hemel oplichten in een uitbarsting van energie, waarbij bliksemschichten heen en weer flitsen en zich verdeelden tussen de omhoog stuwende donderkoppen. Sara Walsh negeerde het onweer zo goed en zo kwaad als dat ging, vastbesloten haar gedachtegang niet te laten onderbreken. Zowel de bureaulamp als de bovenverlichting in haar kantoor brandden, omdat ze wilde voorkomen dat er schaduwen zouden ontstaan. Wat ze schreef was al verontrustend genoeg.

Het jongetje van zes was gevonden... Dood.

Op een gele blocnote schreef ze het negenentwintigste hoofdstuk van haar detectiveroman. Ondanks de trieste details van het verhaal, haperde de woordenstroom nooit.

Het kind was binnen enkele uren na zijn ontvoering overleden. Zijn familieleden, de politie van Oklahoma en zelfs zijn ontvoerder wisten dit. Sara schrok er niet voor terug deze scène te beschrijven, ook al wist ze dat die bij de lezer een bittere nasmaak van verslagenheid zou achterlaten. Die impact was onmisbaar voor de rest van het boek.

Ze streepte de laatste zin door, voegde een nieuw detail toe en ging toen verder met een beschrijving van de boer die de jongen had gevonden.

Het onweer barstte nu vlak boven haar los. Sara kromp ineen. Haar kantoor op de vierendertigste verdieping was zo dicht bij de bui, dat ze de lucht net voor de ontlading hoorde sissen. Op dit moment zou ze liever in de parkeerkelder zijn dan in haar kantoor.

De klok op haar bureau wees bijna acht uur aan. De drang om een boek af te maken, nam altijd toe als ze de laatste hoofdstukken bereikte. Haar tiende boek vormde geen uitzondering.

Dit was het moeilijkste hoofdstuk van het boek. Het was beter om het in een ononderbroken proces af te maken. De dood bekleemde altijd haar hart.

Als haar broer in de stad was geweest, zou hij erop hebben gestaan dat ze zou stoppen en naar huis zou gaan. Haar leven kende al genoeg beperkingen. Hij stond niet toe dat ze al haar tijd in haar kantoor doorbracht. Hij leunde dan tegen de deurpost van haar kantoor, keek haar veelbetekenend aan en hield zijn voorspelbare preek waarin hij haar zei wat ze eigenlijk moest doen: rommelen in huis, koken, bezig zijn met de rozen, in elk geval iets anders dan achter haar bureau zitten.

Ze maakte er dan ook graag gebruik van dat Dave zo nu en dan niet in de buurt was.

Zijn retourvlucht van de FBI-academie in Quantico was vertraagd door het onweer. Toen hij haar belde vanaf het vliegveld aan de oostkust, waarschuwde hij haar dat hij niet voor elven thuis zou zijn.

Dat was geen probleem, verzekerde ze hem. Alles was in orde. Codewoorden die elke dag werden gebruikt. Ze waren inmiddels zo verweven met hun taal dat ze ze instinctief uitsprak. ‘Alles is in orde’ – alles veilig; ‘ik voel me goed’ – ik heb gezelschap; ‘ik maak het goed’ – ik verkeer in gevaar. Ze speelde dit spel al heel lang. De strenge veiligheidsmaatregelen rond haar leven waren noodzakelijk, allesbeheersend, onaangenaam, irritant... en geruststellend.

Sara draaide de zwartleren stoel om het schouwspel van de bliksemflitsen te bekijken. De skyline van het centrum van Chicago glinsterde haar tegemoet in de regen.

Bij elk boek kwam er weer een feit, een detail, een intense emotie uit haar eigen verleden naar boven. Ze voelde letterlijk de droge aarde onder haar hand, voelde de beklemmende duisternis. Het opnieuw beleven van wat haar vijfentwintig jaar geleden was overkomen, was beangstigend. Noodzakelijk, maar beangstigend.

Ze was een tijdlang in gedachten verzonken en speelde doelloos met haar pen. Haar belager was ergens daarbuiten. Hij leefde nog en achtervolgde haar. Had hij haar al in verband gebracht met Chicago? Na al die jaren was ze nog steeds in beweging, in een poging het gevaar een stap voor te blijven. Haar familie wist maar al te goed dat zijn dreiging reëel was.

De man wilde haar doden. Langgeleden had hij haar zusje gedood. De dreiging kon niet duidelijker zijn. Ze moest op anderen en uiteindelijk op God vertrouwen om veilig te zijn. Er waren dagen dat haar geloof wankelde onder de zware last van die stress. Door de nood gedwongen, leerde ze om te gaan met de situatie en te vertrouwen op Gods ultieme soevereiniteit.

De blocnote naast haar stond vol met schetsjes van gezichten. Er zou een dag komen dat haar geest zou ophouden met het blokkeren van dat ene beeld dat ze zo graag wilde schetsen. Ze wist dat ze de man had gezien. Wat de gevolgen van die poging om zich te herinneren ook mogen zijn, wat het ook zou kosten, het was het waard om gerechtigheid te zoeken voor haar en haar zusje.

Het lukte haar niet dat beeld op te roepen, hoe graag ze dat ook wilde. Zij was de enige die nog steeds geloofde in de mogelijkheid dat ze zich dat ooit zou kunnen herinneren. De politie, de FBI en de artsen hadden de hoop al jaren geleden opgegeven.

Zij raakte een versleten foto van haar zusje Kim aan, die naast een witte roos op haar bureau stond. Het kon haar niet schelen wat de anderen dachten. Sara zou nooit de hoop opgeven, dat de moordenaar zou worden gepakt.

God was rechtvaardig. Daaraan, en aan de hoop dat het recht uiteindelijk zou zegevieren, hield ze zich vast. Zolang dat niet het geval was, droeg ze een schuldgevoel met zich mee dat haar helemaal in beslag nam. Door het verlies van haar tweelingzus had ze letterlijk een deel van zichzelf verloren.

Ze richtte haar aandacht weer op haar bureau en twijfelde even of ze die avond nog verder wilde werken. Ze besloot te stoppen.

Ze legde het vel papier met het concept van het hoofdstuk in de map naast het toetsenbord van haar computer. Toen de bui was losgebarsten, had ze haar computer uitgeschakeld, omdat ze niet het risico wilde lopen op schade door een elektrische schok als gevolg van een blikseminslag in een transformator of in het gebouw zelf.

Terwijl ze de map weglegde, viel haar blik op de ingelijste foto op de hoek van haar bureau. Haar beste vriendin ging trouwen. Sara was jaloers op haar. Ze voelde zich weer opstandig. De behoefte om zich te bevrijden van de veiligheidsdeken die haar omhulde, kwam en ging met de tijd. Ellen was vrij en had een eigen leven. Ze ging trouwen met een geweldige man. Sara verlangde ernaar ooit dezelfde keus te kunnen maken. Zonder vrijheid was dat niet mogelijk en dat deed pijn. Met het verstrijken van de tijd moest ze haar droom steeds meer laten varen.

Ze opende de la van haar bureau, haalde haar portemonnee eruit en pakte haar aktetas.

Haar kantoor had een mosgroen, hoogpolig tapijt en ivoorkleurige wanden. Het meubilair was Europees; de boekenkasten waren gemaakt van mahoniehout. Dit was het kantoor waar H.Q. Victor, de internationaal bekende Britse schrijver, werkte.

Ze pakte haar regenjas van de kapstok bij de deur. Met haar jas van London Fog zag ze er zelfs Brits uit.

Toen ze de kamer van haar secretaresse binnenliep, ging de lampen automatisch aan. Ze verlichtten een enorme receptieruimte waar aan de muren vijfendertig kinderboeken van Sara J. Walsh stonden uitgestald. Sara draaide zich om en deed het licht in het kantoor uit.

Op zo'n zes meter afstand was nog een tweede kantoor, waar de naam Sara Walsh in gouden letters op het naambordje stond. Daar schreef en illustreerde ze kinderboeken, waar ze veel plezier aan beleefde. Het kantoor achter haar had geen naambordje. Toen ze de deur van het kantoor op slot deed, werd achter haar een elektronenstraal geactiveerd, ter beveiliging van het kantoor.

Haar kantoor bevond zich in de oostelijke toren van het kantorencomplex. De twee recent gebouwde torens, elk met vijfenveertig verdiepingen, waren een aanvulling op de toch al imposante skyline van de stad. Sara hield van het moderne gebouw en het winkelcentrum op de begane grond. Ze had een hekel aan de lift omdat ze niet van afgesloten ruimtes hield, maar vond het uitzicht de moeite waard.

De lift kwam van twee verdiepingen lager. Er waren twee verbindingsbruggen tussen de oostelijke en de westelijke toren, een op de zesde verdieping en een in de lobby. Vanavond koos ze de verbinding op de zesde verdieping. Zelfverzekerd liep ze met snelle passen naar de westelijke toren.

Ze was alleen in de brede gang. Soms ging Travis met haar mee, maar ze had vanavond tegen hem gezegd dat hij moest gaan eten. Als ze hem nodig had, zou ze hem oproepen.

Het klikken van haar hakken echode op de marmeren vloer. Er was parkeergelegenheid onder beide torens, maar als ze parkeerde

onder de toren waar ze werkte, kwam ze bij het wegrijden in een straat met eenrichtingsverkeer terecht, ongeacht de uitgang die ze nam. Dat was een patroon dat iemand kon opmerken en voorspellen. Het was beter de route, de tijdstippen en de te nemen verbindingsbrug te variëren. Hopelijk kon ze zo eventuele gevaren op tijd zien aankomen.

Adam Black liet zijn pen op de witte blocnote vallen en stond op om naar het raam te lopen, waar hij toekeek hoe de onweersbui rondom het gebouw losbarstte. Zo voelde hij zich vanbinnen ook. Onstuimig, woelend.

Hij had meer dan een vader verloren – hij had zijn vertrouweling, zijn beste vriend verloren. Zijn pogingen om het verdriet te verwerken door zich te begraven in zijn werk, vergrootten zijn verwarring alleen maar.

Het gedeelte in Marcus 4, over de storm op het meer en Jezus die sliep in de boot, kwam hem in gedachten, en hij moest glimlachen. Wat had Jezus gezegd? ‘Waarom zijt gij zo bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?’ Dat paste goed bij vanavond.

Hij wreef over zijn nek. Zijn huidige zakelijke contracten liepen over drie maanden af. Hij stond onder grote druk – welke contracten zou hij willen verlengen? Welke nieuwe zou hij overwegen? Hoeveel zou het mensen kosten om zijn naam en imago te mogen gebruiken?

De voorlopige bedragen die doorgegeven waren door zijn zwager Jordan, waren astronomisch.

De stapel aanbiedingen was al uitgedund, maar wat er was overgebleven dreigde nog steeds op de grond te vallen.

Het enige wat hem te doen stond, was een beslissing nemen.

God, wat moet ik doen?

De beslissingen die hij nam, zouden zijn agenda voor de komende vijf jaar van zijn leven bepalen. Als hij ja zei, dan zei hij per definitie tegen iemand anders nee. Wilde hij daarom geen beslissing nemen, of wilde hij zich niet binden?

Het was moeilijk te bepalen wat hij nog wilde bereiken. Hij was rusteloos. In feite had hij nu al drie jaar hetzelfde gedaan: zijn imago in het nieuws houden en zijn bedrijf uitbouwen. Het was routine geworden. Hij had een hekel aan routine.

Zijn vader zou erom hebben gelachen en hem verteld hebben dat het tijd was om een andere baan te zoeken zodra het werk geen plezier meer opleverde.

Ze waren acht dagen samen geweest tussen de eerste hartaanval en zijn overlijden. Acht goede dagen ondanks de pijn – Adam had aan het ziekenhuisbed gezeten en ze hadden gepraat over van alles. Beiden hadden geweten dat de tijd kort was.

‘Ik loop binnenkort in de hemel rond, jongen’, merkte zijn vader aan het einde van elke avond gekscherend op, niet wetend of dit het laatste bezoek zou zijn. En Adam kneep dan in zijn hand en antwoordde: ‘Als je daar aankomt, kun je vast een plekje voor mij vrijhouden.’

‘Ik zal er twee vrijhouden’, zei zijn vader dan met een glinstering in zijn ogen, waardoor Adam moest lachen.

Adam keek even naar de rode map die hij tussen de foto van zijn vader en de in glas omhulde bal op het dressoir had gelegd. Nee, hij ging de lijst in de map niet opnieuw lezen. Hij kende die al uit zijn hoofd.

Het was tijd om naar huis te gaan en zijn hond te voeren. Of zichzelf.

Sara besloot de lift in de westelijke toren naar de parkeergarage te nemen, in plaats van de vijf trappen. Om tijd te besparen kon ze het wel opbrengen voor die enkele verdiepingen de lift te nemen. Ze drukte op de knop om naar beneden te gaan en keek welke van de vier liften het eerst zou komen. Dat was de lift links van haar die van de tiende verdieping naar beneden kwam.

Toen de lift stopte, stak ze haar hand naar binnen en drukte op de knop naar de parkeergarage, maar stapte niet naar binnen. Vanavond zou ze de tweede lift nemen.

Die kwam naar beneden vanaf de vijftiende verdieping.

Sara hing haar regenjas over haar arm en nam haar aktetas in haar andere hand. De lift hield stil en de deuren gleden open.

Er stond een man in de lift.

Ze verstijfde.

Hij leunde tegen de achterkant van de lift, met een aktetas in de ene hand en een sporttijdschrift in de andere. Hij zag eruit alsof hij lang had gewerkt. Zijn blauwe ogen staarden haar aan. Ze zag hoe hij even vol bewondering naar haar keek.

Ga naar binnen en neem een risico; doe een stap terug en neem een risico.

Ze kende hem. Zijn gezicht was net zo bekend als dat van elke andere sportpersoonlijkheid in het land, ook al had hij al drie jaar geleden afscheid genomen van het football. Hij was sindsdien onafgebroken bezig geweest met commerciële activiteiten en liefdadigheidswerk.

Werkte Adam Black in dit gebouw? Wat een nachtmerrie! Het laatste waar ze behoefte aan had, was in de nabijheid te zijn van iemand die de aandacht van de media trok.

Ze aarzelde en stapte vervolgens in, terwijl ze het handvat van de aktetas omkleemde. Een blik op het paneel toonde haar dat hij de knop naar de parkeergarage al had ingedrukt.

‘Nog laat aan het werk vanavond?’ Hij had een lage stem, waarin nog een spoor van een noordoostelijk accent was te horen. Zijn glimlach was plezierig.

Ze knikte terughoudend.

De lift ging langzaam naar beneden.

Ze had te lang op Europese kostscholen gezeten om zich te laten kennen. Haar houding was recht, haar rug ontspannen, ook al was ze zenuwachtig. Ze had een hekel aan liften. Ze had de trap moeten nemen.

‘Het stormt behoorlijk vanavond.’

De hakken van haar lakschoenen zonken weg in het bleekgroene tapijt terwijl ze haar gewicht van de ene voet naar de andere verplaatste.

‘Ja.’

Nog drie verdiepingen.

Het licht flikkerde even waarna de lift met een schok tot stilstand kwam.

‘Wat?’ Sara voelde de adrenaline door haar lichaam schieten.

Hij duwde zich van de achterwand af. ‘Een blikseminslag moet een schakeling hebben doorgebrand.’

Het volgende ogenblik werd het donker in de lift.

Tien seconden gingen voorbij. Twintig. Adrenaline zorgde ervoor dat haar hart op hol sloeg. Het was aardedonker in de kleine afgesloten ruimte.

Heer, nee. Het is donker. Haal me uit deze doos!

‘Hoelang duurt het voordat het gerepareerd is?’ Ze probeerde haar woorden evenwichtig en kalm te laten klinken. Ze had er jaren over gedaan om zich te leren beheersen, maar dit ging verder dan iets wat ze onder controle kon krijgen.

‘Het kan enkele minuten duren, maar ze zullen de storing vinden en dan zal de lift weer in beweging komen.’